

Tekster: Jer 1,17-19, ApG 6,8-14; ApG 7,54-60 , Matt 23,34-39

Salmer: 112 Den yndigste, 103 Barn Jesus, 114 Hjerter løft din glædes vinger, 822 Decembernet, 438 Hellig, Nadver: 105.3-5 Himmelklarhed og, 102 Et lidet barn

Det er virkelig hårde og uforsonlige ord, vi hører i dag, Først hørte vi Jeremias-bogens ord om Guds krav til sine profeter. De skal træde op imod de uretfærdige og forkynde dem sandheden, også selvom det koster dem livet. Og fra Apostlenes gerninger hørte vi fortællingen om Stefanus, der havde fortalt om Jesus og havde videregivet hans budskab og som blev slået for det jødiske råd og henrettet for gudsbespottelse ved stening. Og sidst hørte vi fra Matthæusevangeliet slutning Jesu domstale over de skriftkloge og farisæerne, som han anklagede for at fordreje moseloven til deres egen fordel, en tale som slutter med en knusende dom over Jerusalem.

Og der sker uvægerligt det samme, hver gang man hører eller læser disse ord 2. juledag, man tænker: hvad i alverden har dette dog med jul at gøre?

Hvor barske og skræmmende disse ord end er, så har de alligevel ikke bare *noget*, men *alt* med jul at gøre. Jeg talte i går om, at jul er en sprække i den daglige virkelighed, igennem hvilken vi ser den virkelighed, der kunne være, men som sjældent er der.

Der skete jo ikke en forvandling af verden julenat. Men der begyndte en forvandling. Gud kom til verden i Jesus for at forme verden i hans billede, ligesom Gud har skabt verden i sit billede. Men det er gået med mennesket i verden som det somme tider går med billeder: det kom ikke rigtigt til at ligne. Hvad gør man når et billede ikke ligner det, det er bestemt til at ligne? Enten river man det i stykker og starter forfra, eller også arbejder man videre på billedet indtil man er tilfreds. Når vi læser biblen, ser vi hvordan Gud allerede næsten med det samme opdagede, at det billede, han havde lavet af sig selv i mennesket, ikke var særligt godt. I første omgang var han ved at rive det i stikker, da han druknede hele verden på nær Noa og hans familie i syndfloden. Men Biblen fortæller også, hvordan Gud tog sig i det og lovede sig selv aldrig mere at ødelægge det værk han havde skabt.

Hvorfor var det billede Gud havde lavet af sig selv i mennesket så dårligt? Fordi menneskene i stedet for at leve i fred og glæde med hinanden, mishandlede og forfulgte hinanden. Og især retter menneskenes had og vrede sig mod dem, der anfægter retmæssigheden af at hade og forfølge hinanden. Det er jo lige præcis den bebrejdelse, Jesus retter mod farisæerne og de skriftkloge. De lever i modsætning til den måde at leve livet på, som Gud har skabt dem til. Men når Gud sender profeter og andre budbringere, der gør folk opmærksomme på det forkastelige i deres levevis, så reagerer de med had og frådende raseri. Og det er jo ikke så forskelligt hos os, så vi kan såmænd roligt se bort fra at Jesu ord er talt til grupper af det jødiske folk og i stedet høre dem som rettet til os. For der er ikke noget der kan få kristne mennesker af enhver afskygning fra kulturkristne til missionsfolk og fra kirkelige aktivister

til tidehvervspræster, der er ikke noget der kan hidse os op, som når der kommer nogen og gør opmærksom på, at de anskuelser vi forfægter måske ikke ligefrem stemmer overens med det, Vorherre Jesus prædikede. Så kan man høre ellers besindige mennesker råbe ad hinanden og stampe i jorden og sprutte og hvæse så spytten står i en glorie omkring os. Hvad er det, der sker, når kristen tro ytrer sig i sådanne vredesanfald? Der sker det, at vi forveksler evangeliet, som er et budskab til os, med en eller anden mening eller anskuelse, som vi selv kan beslutte os for og som vi kan forsvare med vores forstand og slås for med vores slagfærdighed. Men evangeliet er ikke en mening. Evangeliet er et ord fra Gud til os. Et ord, hvormed Gud siger os, hvem vi er og hvad vi er her for og hvad der skal blive af os. I evangeliet åbner Gud sin himmelske virkelighed for os, en virkelighed, der bunder i kærlighed og som ytrer sig i glæde og fred. Men dermed slås bunden ud af den virkelighed, vi ellers har levet vore liv i, den virkelighed, hvor det gælder om at forsvare sig og sit med alle de midler, man har til rådighed, for ellers kommer der bare nogen og tager det fra en. Og når bunden slås ud af ens virkelighed hænger man der og spjætter uden at kunne finde hverken fodfæste eller holdpunkt, og så reagerer man med panik, en panik der kan slå ud i både raseri og depression.

Det der sker julenat er, at den himmelske virkelighed begynder at ytre sig på jorden. Men jorden og vi mennesker, der er skabte af jord, klamrer os til vores egen gamle virkelighed og prøver at komme den himmelske virkelighed, der vil råde i os, til livs. Derfor udløser Jesu fødsel barnemordet i Bethlehem. Derfor udløser Jesu kærlighedsbudskab dødsdommen over ham og henrettelsen af ham. Derfor dræbes Stefanus, og derfor er utallige andre der har

viderebragt Jesu kærlighedsbudskab blevet forfulgt og plaget og dræbt.

Jamen havde det så ikke været bedre om Jesus aldrig var blevet født? Så havde man da undgået al den vold og terror, der fulgte i kølvandet på hans forkyndelse. Nej, for med Jesus begyndte en forvandling af verden. En forvandling af verden, der har som sit mål, at had og fjendskab og sorg og angst skal forsvinde.

Siden Jesus har levet, er det ikke længere nogen selvfølge, at der er overensstemmelse mellem magt og ret.

Med Jesu liv, forkyndelse, død og opstandelse blev den påstand rejst i verden, at der ikke findes noget, der kan sætte kravet om kærlighed ud af kraft. Der er ikke nogen sag, der er så vigtig, at den kan retfærdiggøre at kærligheden mellem mennesker underkendes.

Netop i disse år er der rejst en debat om religionernes og dermed også kristendommens plads i det offentlige rum. Og jeg kan egentlig godt forstå, at de politiske magthavere ikke bryder sig om at kristendommen får mund og mæle i hverdagen. For hvor kristendommen kommer til orde, der kan man ikke sætte nogen politisk nødvendighed over kravet om at kærligheden skal råde mellem mennesker i alle forhold. Hvor kristendommen kommer til orde, der siges det, at Gud har skabt verden ud af kærlighed og at meningen med verden og meningen med menneskene i verden er, at livet skal leves i gensidig kærlighed, og at det kan lade sig gøre, fordi den Gud, der har ladet såvel verden som mennesker blive til, er kærlighed, handler ud af kærlighed og kræver kærlighed.

Det er denne påstand, der blev talt ind i verden med Jesu liv, død og opstandelse. Det er den påstand, der vil befri verden fra angst og, nød og død. Men indtil den er trængt igennem som indlysende sandhed i alle menneskers hjerter og hjerner, så længe vil den også fremkalde frådende vrede og had. Da er det vigtigt at holde sig for øje, at det ligger i evangeliets eget indhold, at det kun kan forsvare sig mod had og forfølgelse ved at vende den anden kind til. Evangeliet står og falder med, at det kun kan og må forsvares ved at gengælde ondt med godt. Ved at møde had og vrede med kærlighed. Ved at møde uret med tilgivelse.

Det kristne budskab kom ind i verden i et værgeløst barn, og dog trængte det igennem trods alle verdens magter. Sådan er det også i dag, og sådan vil det altid være. I evangeliet sætter sandheden sig igennem i magtesløshed.

Glædelig jul.

Amen.